

L'ESPURNA

Franqueig concertat

La fàbrica de Sabiñàigo (Aragó) ha estat incendiada pel foc de les nostres bateries

Segona Epoca. Any II. Núm. 89

Girona, dissabte, 27, de febrer de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Unificació de les forces armades d'Ordre Públic?— Sí; però a base de les Milícies de Control, i per tal de fer-ne un cos al servei de la classe treballadora.

CRÒNICA DIÀRIA

Si fos una antena antiparàsita...

El diari "La Humanitat", en la seva secció antena, feia ahir una sèrie de consideracions que val la pena de recollir i comentar.

Una cosa satisfactoria a remarcar. No admet "La Humanitat" que a la petita burgesia hom pugui conceptuar-la de contrarrevolucionària. Realment, la petita burgesia, com a classe, no pot confiar la defensa dels seus interessos al capitalisme monopolista. I l'evolució del capitalisme tendeix, fatalment, per llei immanent, del seu propi progrés, a la concentració, en poques mans, de tots els mitjans de producció i canvi i de totes les fonts de riquesa.

La classe social que hom ha vingut adjectivant amb els mots "petita burgesia" — i no veig en aquests qualificatius res que pugui molestar — es troba situada entre l'espasa i la paret, com vulgarment es diu. Si preté recular, la paret del capital monopolista li barra el pas. Si vol avançar, s'haurà de clavar l'espasa al cor. Què li cal fer, doncs? Quedar immòbil? Aleshores és la mort per inanició.

La classe mitja és oscilant. Un moviment poderós del proletariat revolucionari arrossega a la petita burgesia, i és la seva salvació. Si el moviment obrer va en descens, (Segueix a la pàgina 2)

DIADA DE MADRID

El SOCORS ROIG INTERNACIONAL, Secció Catalana, Comitè Local de Girona, us convidan a col·laborar a la DIADA DE MADRID, que se celebrarà a la nostra ciutat, demà, diumenge, i espera que tots els ciutadans, fen-se ressò de l'heroica gesta que estan portant a cap els nostres germans madrilenys contribuirán a que tots els actes organitzats aportin la major contribució possible al fi a que van destinats.

No coneixem, encara, els acords del darrer Consell de la Generalitat, en relació a l'Ordre Públic, però, fóra un optimisme exagerat creure en el naufragi del projecte reformista. Sembla mentida que les organitzacions que de temps immemorial s'han batut incessantment contra la burgesia, ajupin, avui, resignades, la testa llur enfront les empentes de la Contrarrevolució.

Els moments que travessem són decisius per a la classe treballadora. Feixisme o Socialisme. Dictadura capitalista o Dictadura proletària. Situar-se enmig de la palestra, adoptant una posició centrista és, senzillament, fer el joc a la burgesia.

El reformisme preté capgirar les premises del problema polític. «Qui ataca la República Democràtica?—es pregunta. Els feixistes i el POUM. Per tant, el POUM, és l'aliat del feixisme». Heus, ací, la lògica escolàstica del menxevisme.

Parodiant-lo, nosaltres preguntariem: qui atacava els socialistes, l'any 33? I la resposta obligada fóra: les dretes reaccionàries i el Partit Comunista Espanyol. Per tant, el Partit Comunista...

Qui atacava el Govern Kerensky?—Els russos blancs i els bolxevics... Per tant, els bolxevics...

Ja veiem, doncs, que les conclusions derivades del simplisme lògic dels reformistes, encarnarien els disbarats més monstruosos. Ni els bolxevics, ni el P. C. E., ni el P. O. U. M. han estat mai els aliats del capitalisme.

El POUM, no renuncia al dret de crítica i és, per aquest camí, que s'esforça a fer arribar a tots els treballadors la solidesa de les nostres consignes. Ni per un sol moment, havem caigut al parany de la difamació i de la calúmnia.

El POUM, ha fet sentir la veu de protesta envers el projecte contrarrevolucionari d'Ordre Públic i ha raonat, dialècticament, la seva actitud.

Citàvem, ahir, com a botó de mostra, el manifest de la C. N. T., del Centre, document d'altíssima importància en relació a una experiència viscuda. Els obrers revolucionaris de Madrid són objecte de franca persecució, per les forces del nou Cos de Seguretat Interior, l'estructura del qual no és altra que la dels vells organismes represius.

Avui, ja no protesta únicament la institució confederal. És el Comitè Provincial de la U. G. T. valenciana qui ha fet públic que no està més disposat a consentir l'empresonament de militants ugetistes i socialistes.

Què significa això?—Que els partits republicans, portantveus de la petita burgesia, han passat de la defensiva a l'ofensiva.

Es repeteix la història. Recordeu la campanya desfermada, en el primer bien, contra els socialistes, tan amablement tractats en les jornades immediatament posteriors al 14 d'abril.

La tàctica és la mateixa.

Primer, el POUM, era la causa de totes les desgràcies. Avui, se la carrega la C. N. T. Demà, no en dubteu!, les víctimes seran els propis socialistes, malgrat llur paper reformista.

Es el mateix cas d'Alemanya. I d'Àustria. I de Bèlgica. I de França!

El proletariat català, però, ha de fer honor a la seva història de vanguardia, barrant tots els corriols de la Contrarrevolució.

El nostre mot d'ordre ha d'ésser: Unificació de les forces armades d'Ordre Públic? Sí; però a base de les Patrulles de Control, per tal de fer-ne un Cos al servei exclusiu de la classe treballadora i de la Revolució Socialista.

EL P.O.U.M. A LA CLASSE TREBALLADORA

PER UN EXERCIT REGULAR REVOLUCIONARI DEL PROLETARIAT

Aprofitant la impressió produïda per la caiguda de Màlaga, s'ha intentat a través de uns projectes lamentables que els reformistes intentaven fer aprovar pel Govern de la Generalitat a favor de l'anomenat Exèrcit Popular Regular, anar a la reconstrucció pura i simple del vell exèrcit de la burgesia satisfent així les ànsies d'aquesta

que no ha perdut l'esperança de tornar a manar, mercès a l'apoi que li presten les organitzacions polítiques del reformisme, les quals, al refusar la Revolució Socialista—i per tant el que ha d'ésser llur garantia, l'exèrcit Regular Revolucionari del Proletariat—treballen pràcticament en profit de la contrarrevolució.

Els projectes a que ens referim parlen dels problemes de l'organització militar en abstracte, com si la guerra que estem sofrint fos «nacional» contra un altre poble, com si la guerra no fos de caràcter civil, estretament lligada a la Revolució Socialista i, per tant, el que precisa no és un exèrcit «neutre» políticament, sinó un exèrcit

El POUM. a la classe treballadora

(Ve de la pàgina 1)

de classe, proletari, revolucionari, al servei del poble treballador i explotat, garantia de la victòria avui i defensor, demà, de les conquestes revolucionàries de la nova societat socialista.

Per tant *estem* «pel servei militar obligatori», però res més que pels obrers i els pagesos pobres, doncs l'honor de portar armes no pot conferir-se a la burgesia, a la que és precis donar-li altres iasques secundàries a la guerra.

Pràcticament ans que tot, no creiem que per ara pugui augmentar-se el nombre de les quintes mobilitzades, mentre no estigui resolt el problema de l'armament. Una mobilització de 4 o 6 quintes anteriors a les demanades, crearia un greu problema econòmic per a mantenir-les aquarterades, sense cap resultat possible, si no fos possible armar-les ràpidament i enviar-les als fronts.

El que precisa, al nostre entendre, no és aquesta mobilització immediata, sinó una cosa molt més fàcil: preparar les futures quintes per a què en el moment d'ésser cridades, puguin anar seguidament a les línies de combat. A tal efecte seria precis decretar la *instrucció militar obligatòria*, fora de les hores de treball i prop dels tallers o residència.

Contraris com som de la creació d'un nou exèrcit popular regular, políticament «neutre», és a dir burgès en el fons, som contraris a la mida preconitzada en el projecte d'integrar les actuals milícies obreres en el nou exèrcit. Això sol serà un pas progressiu si s'accepta prèviament que el nou exèrcit tingui, políticament, el mateix esperit revolucionari que les milícies, és a dir, que sigui un Exèrcit Regular Revolucionari del Proletariat. En aquest cas, les milícies podran unir-se a ell, perquè representaria una vigorització del mateix. Contràriament, com ho preconitza el projecte, és la desaparició pura i simple de les milícies obreres les quals, al mateix temps que són una garantia per a la Revolució, han demostrat en la pràctica, en els fronts de combat, malgrat de les deficiències tècniques i escassetat d'armaments, llur gran eficàcia.

A més a més, les mobilitzacions i el funcionament de les caixes de recluta, no deuen estar exclusivament en mans de militars professionals, sinó que la intervenció d'aquests, deu ésser controlades per delegats de les organitzacions obreres.

No creiem que la creació de línies de defensa s'hagin de fer, aprofitant les línies mobilitzades, doncs entenem que aquests han d'atendre aquesta feina, sols quan s'agui netejat la reraguarda, de burgesos, de paràsits i d'emboscats, de gent de viure dubtós i de professionals de viure sense treballar. Preconitzem, doncs, per al treball d'obres i fortificacions, la creació de «batallons especials de senyors, burgesos, paràsits, etc. etc.»

També creiem un gran perill, la mobilització en general, si es fa sense garanties—i el projecte s'oblida d'això «candorosament»—de l'oficialitat que actualment no presta servei i de tots els suboficials de complement aprofitables. És del domini públic, que molts oficials professionals sortits de l'antic exèrcit regular, en els fronts, s'han

mateix, oficialitat procedent de l'Escola Popular de Guerra (i encara no sabem que s'hagi fet una investigació per a saber quina organització antifeixista i quins Comitès havien garantitzat als desertors per a què poguessin entrar a la E.P.G.) i els que fins ara no s'han ofert són políticament dubtosos.

Considerem una mida contrarrevolucionària voler obligar a sindicats, partits polítics i organitzacions juvenils a que no puguin reclamar perquè no siguin mobilitzats aquells companys que siguin necessaris per a la bona marxa de les organitzacions revolucionàries. A més que el tant per cent d'aquests camarades és relativament petit (i per tant, fàcil de suplir al front, cridant a files una altra quinta), una mida d'aital naturalesa deixaria sense la direcció marcadament revolucionària dels millors militants, les organitzacions del proletariat, i per tant, sense la deguda garantia als combatents del front, de que a la reraguarda es fa la Revolució Socialista per la que ells lluitaven.

Els comissaris polítics i els comitès de soldats amb pensament polític revolucionari són la garantia de l'esperit revolucionari del nou exèrcit. Tot el que s'hi oposi a això, va contra la Revolució Socialista. I en el projecte de referència d'una plomada quedem suprimits, suplint-los per «comissaris de guerra» nombrats per les autoritats competents i, per tant, per militars, sense el control ni dels combatents, ni de les organitzacions obreres. I de la mateixa manera que en l'antic exèrcit estava prohibida la propaganda política revolucionària, es propugna en el nou la prohibició de tota classe de propaganda política. A més, l'antifeixisme a seques que preconitzen els reformistes no és cap garantia per a la Revolució Socialista, ja que va des dels comunistes democratitzants fins els catòlics.

Tota la segona part del projecte, la refusen integralment. La campanya per a propagar el nou exèrcit no ha d'ésser unes «corrandes de festa major». L'autor del projecte afirma, al començar, que la caiguda de Màlaga ha produït una gran impressió a les masses antifeixistes, que aquestes volen l'organització immediatament del nou exèrcit i que estan impacients per a enrolar-s'hi. Doncs, bé, si això és veritat no fan falta números ridículs de circ per a despertar l'entusiasme. I aquest entusiasme no s'ha de traduir, com diu el projecte, en «Suprimir tota classe de banderes i senyeres de partits i organitzacions», si bé ens sembla encertat que els que creguin això perquè han deixat de tenir fe en ella, que eliminin la seva, però mai que vulguin imposar llur escepticisme als demés.

Creiem que les banderes i les insignies proletàries, els cants revolucionaris i les consignes de classe han de subsistir i intensificar-se, i s'imposa, contràriament al que diu el projecte, matar en els combatents «l'orgull nacional dels catalans», perquè això és un esperit patrioter contrari al significat obrer internacional de la nostra lluita.

No, la nostra guerra no es una guerra d'independència nacional, sinó una guerra classes.

Hem senyalat a grans pintades els falls i errors d'aquest projecte, en el fons, reaccionari, i quina és la nostra posició de marxistes revolucionaris amb referència a cada un de llurs punts essencials.

El P. O. U. M. conscient del seu deure de Partit d'avançada de la Revolució no seguirà el camí d'aquests reformistes que han deixat d'ésser revolucionaris en temps de la Revolució. I confia que en la seva lluita per a imposar la consi-

ACTUEMOS

Suelen decir los elementos democráticos, que la lucha de tendencias y la oposición por sistema, imposibilita muchas veces el que el Gobierno—los Gobiernos—, puedan actuar con la eficacia necesaria, por no prestárseles, cuando las precisan, las asistencias oportunas.

Aunque lo que ellos llaman «actuar», consiste, por regla general, en cortar todos los avances revolucionarios, dejémosles la responsabilidad de su afirmación, para expresarles, en cambio, cuanto nos gustaria saber los motivos de la inacción, cuando en un asunto determinado, no se eleva ninguna voz discordante, ningún criterio opuesto, nada, en fin, que obstaculice sus propósitos, sino es su propia pereza, o la forzosa lentitud de la antigua máquina gubernamental, que, por su propia constitución, es tardia en concebir, y más lenta aun en realizar.

¿Cuántas veces se nos habrá dicho ya, que a los vagos y parásitos de la retaguardia, hay que llevarlos a hacer trincheras? ¿A qué se espera? ¿A que ellos mismos voluntariamente, agarren el pico y la pala, por haberse convencido, o aburridos de tanto oírnoslo repetir?

Hay que formar el censo de vagos (El certificado de trabajo lo tendrá dentro de poco todo ciudadano de la retaguardia, como ocurrió con los carnets sindicales y políticos. 15 días después de la sublevación). Han de señalar previamente los técnicos, los emplazamientos, la clase de fortificaciones, el personal que en cada punto se necesita. Se han de preparar las herramientas y los medios de transporte. Y todo esto, que no es cosa de un día, debe efectuarse a un ritmo rápido, sin dejar fechas por medio, pues de no obrar con actividad, daríamos a entender, que también nosotros creemos en aquello de que el maná cae del cielo.

Ocurre, además, algunas veces, que por miedo a no hacerlo bien, por miedo a tener que rectificar, preferimos—o preferien—no actuar. Y no se tiene en cuenta que lo peor de todo es la inacción. Si no se puede hacer más, se hace menos, si lo hecho un día no es perfecto, al día siguiente se rectifica, pero la tarea diaria es imprescindible.

No censuramos la lluvia de propaganda de todos los colores, las docenas y docenas de discursos, los miles y miles de hojas de papel impreso que a diario vomitan las rotativas, pero sí, que en el terreno práctico de las realizaciones, se avance tan poco, incluso en aquello en que todos los sectores están, o dicen estar, conformes.

Astur

na l'Exèrcit Regular Revolucionari del Proletariat no es trobarà sol. Que al seu costat formaran les demés organitzacions netament revolucionàries: la C. N. T., la F. A. I. i les Joventuts, Llibertàries.

El Comitè Executiu del P.O.U.M.

Crònica Diària

(Ve de la pàgina 1)

aleshores la classe mitja es llença als braços del seu pitjor enemic: la gran burgesia. Solament la revolució socialista pot resoldre-li el greu conflicte que l'aclapara, incorporant-la al cos únic de treballadors, de productors; fent-li estimar la societat sense classes, lliure de l'explotació capitalista.

Un altre aspecte interessant hi ha a l'antena de «La Humanitat». Per això hem dit que és llàstima que l'antena no sigui antiparàsita. Captaria millor i més polidament totes les ones.

Diu que «en matèria revolucionària ningú no ha trobat cap obstacle per a assajar-ho tot». D'això se'n diu escapar-se per la tangent. No és aquest el concepte que tenim nosaltres de la revolució. Revolució no és sinònim de disbauxa, de desori. No pretenem, ni remotament, que cadascú faci el que li dongui la gana. I quan es dona aquest cas, hom no troba altra explicació lògica que aquesta: incapacitat dels governants en no saber interpretar la voluntat dels governats.

Afegeix «La Humanitat» que les consignes del P. O. U. M., després d'assajades, han fracassat. N'hi ha per quedar veient visions! Però, qui governa a Catalunya i a Espanya? El P. O. U. M. o els altres? Les consignes clares i netament revolucionàries del nostre partit són conegudes per tothom que no hagi fet el sord i poden resumir-se així: GOVERN OBRER I CAMPEROL.

Hem propugnat i propugnem que per a guanyar ràpidament la guerra cal crear l'Exèrcit roig de la revolució, cosa no solament compatible, sinó necessàriament inherent a la disciplina més rígida i a la responsabilitat més estricta. Diem que tot l'or del Banc d'Espanya, si és precis, s'ha de convertir

en armes i municions, que les obrim tindrem creant una poderosa indústria de guerra. Defensem la necessitat de la socialització de la propietat de la terra per a ésser entregada en usdefruit als camperols, per tal que l'explotin individualment o col·lectiva, segons sigui la seva llibèrrima voluntat. Proclamem que cal socialitzar les grans empreses industrials, els transports i les comunicacions i que cal nacionalitzar la banca—sobretot això, la banca.—I, en fi, per no allargar massa aquesta crònica, afirmem que les consignes de la revolució democràtico-socialista, solament les pot realitzar un GOVERN OBRER I CAMPEROL.

Quina de les consignes del P. O. U. M. ha estat assajada pel Govern de la Generalitat i, molt menys, pel Govern de València? No s'hi val, en aquestes hores, a fer feina derrotista carregant el mort als altres. Que potser «La Humanitat» es vol referir al pas del camarada Nin pel Govern de Catalunya? No ho crec, però si així fos, cal fer una afirmació concreta. La tasca de Nin a la Conselleria de Justícia es caracteritzà pels dos decrets següents: Creació dels Tribunals Populars Revolucionaris i la concessió dels drets polítics i socials a tots els catalans majors de divuit anys. Dos decrets que donaren forma justament a part dels anhels de la classe treballadora. Han fracassat en l'aplicació pràctica? De cap manera. Un dels dos—el del Tribunals Populars—comença a perdre color precisament després que el P. O. U. M. fou eliminat del Govern.

Ho ha entès «La Humanitat»? Ja deia bé al començament: quina llàstima que l'antena no sigui antiparàsita!

Joan QUER

El POUM als treballadors de Catalunya

(Ve de la pàgina 4)

queda desamparada i desarmada. La vigilància de les fronteres, d'importància vital en els moments de guerra civil i revolució que vivim, passa a les mans, sense cap control, de cossos envers els quals la classe obrera—com una trista i recent experiència ha ensenyat—no pot tenir confiança, i s'eliminen els Consells d'Obrers i Soldats, que podien ésser una garantia com a control. I per accentuar encara més el caràcter contrarrevolucionari del projecte es preté deslligar els treballadors que formen part del Cos de Seguretat de les organitzacions polítiques i sindicals, és a dir, aïllar-los de la seva classe, preservar-los del contagi revolucionari per tal de convertir-los en automates al servei de la burgesia, realitzar—en una paraula—una de les aspiracions tradicionals de la reacció.

Quant a la temptativa de restablir la censura, gairebé ni cal parlar-ne. Cada obrer conscient comprendrà la monstruositat d'aquesta temptativa, que tendeix a ofegar la veu de la classe treballadora, a facilitar la tasca dels que volen escanyar la revolució tantant-la en els límits estrets de la República democràtica. I que consti, que en alçarnos contra aquesta temptativa, no ens oposem a l'establiment de la censura per a les informacions de caràcter purament militar.

Heus ací, exposat a grans trets, el caràcter de la reforma de l'Ordre Públic que es prepara i que, conscients del

a la classe treballadora. Aquest projecte nostre deu revolucionari, denunciem te no pot convertir-se en realitat. El proletariat de Catalunya ha d'impedir que la burgesia, eficaçment ajudada pels reformistes, aconseguís l'objectiu que es proposa. Per la nostra part, rebutgem el projecte en bloc i volem esperar que la C. N. T., la F. A. I., i els sentiments revolucionaris de les quals no podem posar en dubte, s'associaran decididament a la nostra actitud d'oposició. El projecte no pot passar, no ha de passar. Acceptar-lo és lliurar-nos lligats de peus i mans a la burgesia, contribuir a crear els òrgans de coerció destinats a aixafar-nos.

L'ORDRE PÚBLIC HA D'ESTAR A LES MANS DE LA CLASSE TREBALLADORA. I per a aconseguir-ho, cal mantenir la Junta de Seguretat en la seva forma actual: crear un Cos de Seguretat Interior basat fonamentalment en les Patrulles de Control. Només així garantim l'ordre revolucionari, sense el qual és impossible la victòria al front.

El Comitè Executiu del P.O.U.M.
Barcelona, 23 de febrer de 1937.

Company, col·labora a la Diada de Madrid.

JÀ HAS FET EL TEU DONATIU PER MADRID?

DIUMENGE 28 DE FEBRER
DIADA DE MADRID

NOTICIARI

El veí d'aquesta Jaume Gou Roig domiciliat al carrer de la Barca, 5, fa a mans de l'Aldia dues claus trobades prop de l'estació de M. S. A. i que lliurarà a qui acreditat li pertanyin.

Company! Aquella peça de roba que tens endreçada a casa teva, i que segurament no la faràs servir. Perquè no l'enviïs a Pro-Infància Obrera, Carretera de Barcelona, núm. 21, que servirà per als nostres germans refugiats?

Per promoure escàndol a la via pública, per qüestions de negoci han estat detinguts per la Guàrdia Urbana, Joan Salinas Exposit de 47 anys natural de Vic i Dionís Compte Solanos, de 49 anys natural de Roda.

PRO- INFANCIA OBRERA
S'ha rebut per a Pro-Infància Obrera, i procedent del poble de Farners de la Selva, els següents genèers: 6 pots de llet; 8 pastilles de sabó; 2 quilos d'arròs; 2 quilos de mongetes; 2 quilos de sucre i 3 gerses de Ramiro Masgrau.

Pro-Infància Obrera dona les gràcies al poble de Farners de la Selva i espera que imitaran molts d'altres.
Girona, 24 de febrer del 1937.

Unes de les tasques més humanitàries, que es porta a cap, és la de l'Ajud infantil refugiat a aquesta ciutat, que tant encertadament cuida Pro-Infància Obrera.

Cada dia arriben nens de diferents punts d'Espanya, que venen a suplojar-se baix el nostre auspicí, i que efectivament troben un lloc a la nostra ciutat, a on estan ben auxiliats, i que tots els ciutadans sabem complir amb el deure de cuidar lo més bé possible als petits minyons, que són germans nostres, que els criminals feixistes els han destrocet llurs cases, i qui sap, si hasta llur pare. Però, com sempre, nosaltres estem disposats a fer sacrifici darrera sacrifici, i costi lo que costi, per ajudar als que queden sense llar, i per aplastar definitivament la bestia feixista.

Tinguem tots en compte que Pro-Infància Obrera, cuida els infants, però els cuida perquè tots l'ajudem. Sense el support del ciutadà, no podrien venir els nostres germans, tindrien d'ésser morts ametrallats per la barbàrie feixista. Doncs no, no volem això, volem que vinguin, que vinguin aquí, que tenen qui els ajudarà, la Catalunya antifeixista.

G. E. i E. G.

Cinema Amateur
Dilluns vinent dia 1 de març,indrà lloc una extraordinària vetllada a benefici de la Diada de Madrid.

Es projectaran els films següents: *Luz i Saxofon*, per Anny Ondra. *Presoners de la muntanya de Pavil*. *La pesca de la ballena*, documental. *L'hombre mosca*, per Harold Lloyd. Degut al llarg metratge de les cintes la vetllada de la tarda començara amb tota puntualitat a les 6.30 i a la nit a les 10 en punt. Recordeu als germans que lluitan, assistint a aquesta vetllada.

Ciutadà, Pro-Infància Obrera espera el teu donatiu, que deus adreçar-lo a Carretera de Barcelona, núm. 21!

Diada de Madrid

El Centre Republicà de Salt, contribuirà a la **DIADA DE MADRID** destinant els beneficis que obtinguin en les funcions de cinema del dissabte nit, diumenge tarda i nit.

La Secció de Cinema del G. E. i E. G. també destina a favor de la **DIADA DE MADRID**, el benefici que obtingui la funció de cinema que organitza pel dilluns al vespre, en el seu local social.

El Girona F. C. ha cedit gentilmente, que les companyes que efectuaran la recaptat, durant el dia de demà, entrin en el partit Girona-València, que s'efectuarà diumenge a la tarda a Vista Alegre, per tal de que els esportius puguin contribuir a engruixir el fons de la mateixa.

El Comitè Local del S. R. I. es complau en reconèixer i agrair públicament, la constant ajuda i protecció que ha rebut en tots moments de la premsa i Ràdio locals. Servirà aquestes paraules de prova palesa de la sinceritat del seu reconeixement.

Ultra les conferències que Joan Reixac i Lucidi Yubero donaren per mitjà del micròfon de Ràdio Girona, parlant de la **DIADA DE MADRID**, aquesta nit, a un quart de deu, des del mateix micròfon Albert Madalet i demà a les 1.45 Lluís Bota i Villà, parlaran també de la **DIADA A MADRID**.

A l'estatge social del Comitè Local del S. R. I. s'hi instal·larà diumenge al matí, uns potents altaveus, ofrena de la Casa Herpu, de Pelai Girbau, per els quals, des de la secretaria de l'entitat, diversos oradors parlaran al públic de la **DIADA DE MADRID**.

Tots els responsables i totes les companyes del S. R. I. que hi ha compromesos per a la **DIADA DE MADRID**, s'han de concentrar al nostre estatge, demà, diumenge, a les 9 del matí.

TEATRE MUNICIPAL

Companyia de Sarsuela Socialitzada. Dirigida pel primer actor i director Enric Torrijos; Tenor, Vicenç Simon. Avui dissabte. Nit a les 10. La sarsuela en 1 acte i 3 quadres

EL PUÑO DE ROSAS

I la grandiosa obra musical en 1 acte i 3 quadres

EN SEVILLA ESTÁ EL AMOR

Demà diumenge. Tarda a les 5. L'entremès original d'Eugeni Sánchez

EL MILICIANO

I la sarsuela en 3 actes **ME-LLAMAN LA PRESUMIDA** Demà diumenge. Nit a les 10. L'entremès d'Eugeni Sánchez

EL MILICIANO

I el romanç mariner en 3 actes **LA TABERNERA DEL PUERTO** per Vicenç Simon.

Espectacles

SALA BAKUNIN

Programa per avui i demà
«Warner Bros» presenta «La novia de la suerte», cinedrama per Barbara Stanwyck, Joel Mc. Crea i Pat O'Brien.

«Metro Goldwyn Mayer» presenta a Clark Gable, Jean Harlow i Myrna Loy en «Entre esposa y secretaria». Completarà aquest programa «Estamos con vosotros», interessant reportatge de l'ajut del poble rus a la revolució espanyola, amb la recepció a Barcelona dels tripulants de la primera expedició arribada.

TEATRE ALBENIZ

Programa per avui i demà
«Velada de ópera», per Laurence Tibbet i Virginia Bruce. — «Flor de arrabal», per Jean Harlow i Spencer Tracy. A més el documental rus «Estamos con vosotros».

SALÓ DURRUTI

Programa per avui i demà
«La reina del barrio», per Jane Winters. — «Mademoiselle Doctor», per Myrna Loy i George Brent, i el documental «Estamos con vosotros».

BARCELONA

Comunicat oficial del front d'Aragó

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial facilitat pel conseller de Defensa camarada Isgleas és el següent:

Sector Divisió Ascasso: La nostra artilleria ha bombardejat la fàbrica de Sañigánigo provocant incendis en les seves dependències.

Sector Divisió Carles Marx: Duels d'artilleria entre la de Sta. Quitèria i Tardienta. La d'Almudévar ha disparat contra les nostres posicions de la Granja del Cuervo.

Sector Divisió Durruti: La nostra aviació ha efectuat vols de reconeixement sobre les línies enemigues.

L'imposts de la Generalitat

Barcelona (2 tarda). — A partir del març vinent s'aplicaran els impostos d'espectacles públics i de la radiodifusió.

MADRID

Una nova secció de la Cinquena Columna cau a poder de l'autoritat popular

Madrid, 28. — La policia madrilenya ha detingut el cap de Falanx Espanyola i 50 feixistes. Tots ells, convictes i confessos, es troben a disposició de les autoritats, les quals segueixen treballant per a descobrir l'espessa trama d'aquesta nova actuació de la Cinquena Columna.

Miaja visita els fronts

Madrid (4 tarda). — Ahir a la nit es registrà als afores de Madrid un formidable duel d'artilleria. Al sector del Jarama les forces lleials s'apoderaren d'una trinxera situada a l'extrem esquerre d'aquest sector.

Miaja aquest matí ha visitat el front del Jarama i ha assistit a alguns combats.

L'enemic ha intentat sortir de la Ciutat Universitària i efectuar un atac a les nostres línies, però les forces lleials no li han permès i s'ha hagut de retirar deixant nou morts que han estat recollits per les nostres forces.

Als carabanxels l'enemic també ha

Reunió de la Junta de Defensa

Madrid (4 tarda). — Aquest matí la Junta de Defensa de Madrid s'ha reunit sota la presidència del general Miaja. La reunió ha durat 3 hores i s'han pres acords de gran importància entre ells el d'establir la censura de premsa a tots els diaris i setmanaris madrilenys.

Miaja llavors s'ha traslladat als fronts. Aquest migdia ha rebut als periodistes i els ha dit que no hi havia novet digna d'esmentar-se. sofert més derrotes a l'intentar atacar, sense resultat, les forces lleials.

A l'Poest de la carretera de Còrdova hem realitzat quatre incursions en ter-

reny enemic fent nombrosos presoners que a l'hora de comunicar s'estan interrogant.

Miaja al Guadarrama i Pozas a l'Extremadura

Madrid (4 tarda). — El general Miaja té el comandament de Guadarrama i sectors del Guadarrama i el general Pozas els sectors del Teix i d'Extremadura.

OVIEDO

Les operacions a Asturias

Gijon, 27. — A la zona Colloto-Lugones s'operà al matí fortament. L'artilleria lleial, comença a disparar contra Cadellada i els parapets i refugis dels rebels en aquesta zona. Gairebé coincidint amb aquest principi de la nova acció, es presentaren damunt d'Oviedo els nostres avions. Un bimotor, custodiat per tres caces, volà pel damunt de la capital, tot i el foc que feien les bateries antiaèries dels rebels, i deixà caure algunes bombes damunt la caserna de Pelayo, la fàbrica de la Vega i la Cadellada. Els efectes d'aquest bombardeig foren terribles, però no continuà aquesta ofensiva de l'aviació, perquè s'enuvolà, el sol es tapà i vivibilitat es féu molt difícil.

Les forces que teniem a les posicions avançades del sector de la Cadellada, es preparen per a l'atac. Les tropes republicanes es preparen a ocupar la casa on estigué instal·lat el Tribunal Popular, a la carretera de Colloto, a la mateixa línia que dona enfront de la fàbrica de la Vega. L'edifici no triga a ésser assaltat pels nostres. Un quart d'hora just basfa per a això.

Ja no passà res de nou fins a la nit, que, seguint les disposicions del comandament, es disposà una altra operació a fons. Ben aviat se sap que es va a la conquesta de la fàbrica d'armes. Comença l'atac contra els magatzems i

a l'hora senyalada pel comandament comença aquest nou atac. Les forces es despleguen amb agilitat i els soldats republicans es distribueixen ràpidament damunt el terreny. El pla consisteix a atacar al mateix temps per dos sectors: per la carretera d'Oviedo a Santander i pel davant, des de les cases conquistades a l'assalt el dia anterior. En el reducte faciós s'observa de seguida inusitat nerviosisme. Els rebels disparen llurs armes sense direcció fixa. Unes vegades ho fan a la dreta i altres vegades disparen cap a l'esquerra.

Ben aviat arriba la notícia que ha estat assaltat el primer objectiu. Es aquest el pavelló on hi ha instal·lat el botiquí. Immediatament una altra part de les forces assaltades amb empena aclaparadora s'apodera del pavelló, des del qual els hotilitzaven aquests dies. La lluita és tremenda. Els facciosos resisteixen fins que no poden més i les tropes republicanes salten per damunt de munts de cadàvers enemics. A mitja nit, es combat amb formidable foga-sitat en un altre dels pavellons. Les nostres forces continuen el seu avanç i incontenible a punta de baioneta per l'interior de la fàbrica.

ESTRANGER

Voluntaris estrangers retinguts a L'Havana

La Havana (4 tarda). — Centsetanta persones de diferents nacionalitats que es suposa es traslladaven a Espanya han arribat a aquest port a bord de l'«Ille de France» procedents dels E.E. U.U.

Les autoritats els han detingut i els que porten documentació i suficient diner per travessar la França han pogut continuar el seu viatge. Els que no puguin tenir aquestes condicions seran traslladats als seus països d'origen.

El coronel Bautista refusa ésser president

La Havana (4 tarda). — El coronel Bautista ha enviat un comunicat al cap del partit liberal refusant ésser posat com a cap a la presidència.

El ministre d'Austria visita Delbos

París (4 tarda). — Aquest matí al senyor Delbos l'ha visitat el ministre d'Austria a París. Han parlat de la situació de la política en l'Europa central.

Delbos ha dit que França —referrint-se a la dinastia dels Strabourgs— apoiarà sempre a la Petita Entente.

El Sena va pujant

París (4 tarda). — El riu Sena segueix augmentant la seva crescuda. Les parets dels molls han quedat cobertes. De totes maneres, però, no impedeix que els treballs de la nova Exposició segueixin endavant.

El control de costes

Londres (4 tarda). — S'ha reunit novament el sub-comitè de no intervenció i s'ha acordat destinar a Anglaterra la vigilància dels mars del Nord, illes Canàries i bona part de Portugal.

Al govern francès, el nord-est de l'Àfrica fins a cap de Gata, Portugal Mallorca i Eivissa.

Alemanya i Itàlia la Mediterrània des del cap de Gata fins a aigües franceses. A més Itàlia tindrà al seu càrrec el control de l'illa de Menorca.

El comitè es reunirà novament el dia primer de març.

El P.O.U.M. a tots els treballadors de Catalunya

Contra un projecte reaccionari de reforma de l'Ordre Públic

Com a conseqüència de l'alçament proletari provocat per la rebel·lió militar feixista del 19 de juliol, totes les forces coercitives de l'Estat—Exèrcit, Policia, Guàrdia Civil, Guàrdia de Seguretat i Guàrdia d'Assalt—varen quedar virtualment destruïdes. La classe treballadora, amb les milícies de rera-guarda i les Patrulles de Control, creà els nous òrgans coercitius, encarregats d'aixafar la reacció i de defensar les conquestes revolucionàries. Com totes les revolucions autèntiques, la nostra donava origen a nous òrgans sorgits de les entranyes mateixes de la classe obrera.

En aquests darrers temps, però, la burgesia prova d'alçar el cap, i especulant amb els fracassos que no són altra cosa que fruit de la seva pròpia incapacitat, intenta arrabassar les conquestes del proletariat i retornar a l'estat de coses anterior al 19 de juliol. D'això se'n diu retornar a la normalitat, la qual cosa, en el llenguatge real, significa retornar a la normalitat burgesa.

Per tal d'aconseguir-ho, ataca sistemàticament les institucions creades en el foc de la lluita revolucionària. D'aquí, l'ofensiva contra els Comitès, la temptativa de crear un Exèrcit popular posat al servei de la burgesia i la recons-

titució de tot l'aparell de repressió anterior.

En aquest sentit, el Govern de València ha donat un gran pas endavant. I ara intenta seguir-lo pel mateix camí el Govern de la Generalitat de Catalunya.

El Conseller de Seguretat Interior ha elaborat un projecte de reforma dels serveis d'Ordre Públic que no vacillem a qualificar de francament contrarevolucionari.

En virtut d'aquest projecte, la Guàrdia Nacional Republicana, els Cossos de Seguretat i Assalt, Investigació i Vigilància i Patrulles de Control es fonen en un Cos únic de Seguretat Interior.

Res no tenim a objectar, en principi, a la fusió de tots els Cossos de Seguretat Interior. El que no podem admetre és la composició que es preté donar-li, ni el sistema de comandament, ni el seu funcionament general. D'acord amb el projecte, les Patrulles de Control, únic organisme que pot merèixer la confiança dels treballadors revolucionaris, queden ofegades pels elements dels altres cossos armats i, per tant, completament desnaturalitzat llur caràcter. Afegiu a això que el 50 per roo de les vacants que es produeixin serà destinat a l'antiguitat i les restants es proveiran per concurs (ja sabem com es fan els concursos) i us formareu una idea clara de l'abast de la reforma projectada. Al nostre entendre, la fusió hauria de fer-se a base de les Patrulles de Control, augmentant-ne el nombre i incorporant al nou cos els elements procedents dels antics cossos que haguessin demostrat llur fidelitat a la causa proletària.

Quant als comandaments, el projecte és encara més reaccionari, per tal com els confia als caps i oficials procedents dels antics cossos i, per a cobrir

les vacants, es concedeix dret preferent "als que hagin cursat estudis especials" és a dir, que el nou Cos de Seguretat Interior queda enterament a les mans de l'antiga oficialitat i dels "niños bien".

Fins ara, ha existit una Junta de Seguretat, formada per representants de tots els partits i organitzacions anti-feixistes que, en realitat, exercien la direcció i el control de l'Ordre Públic a Catalunya i constitueix una poderosa garantia contra tota possible extralimitació de poder. En virtut del nou projecte, la Junta és substituïda per un Consell de Seguretat, que, com el seu nom indica, té funcions purament consultives i en el qual la representació de les organitzacions obreres—restringides— queda mediatitzada pels actuals membres que la componen: el Conseller, el Director General de Seguretat, un Cap del Cos de Seguretat Interior, ELEGIT PER VOTACIÓ ENTRE TOTS ELS CAPS I OFICIALS

(tots procedents dels antics cossos) i un Comissari o Inspector ELEGIT PELS COMISSARIS I INPECTORS. A més, es creen nou Comissaries d'Ordre Públic (tantes com regions hi ha a Catalunya) al capdavant de les quals hi haurà un Comissari designat pel Conseller, el qual, per altra banda, serà l'únic facultat per a fixar les plantilles del personal. Es dissolen les Conselleries de Seguretat Interior i de Defensa dels Ajuntaments. Es retiren els serveis de vigilància de les fronteres exercits per patrulles, milicians i Comitès d'Investigació i Control per tal de confiar-los als antics cossos armats. El règim de passaports, emigració i immigració, estrangeria, règim d'extradició i expulsió, etc., es confia exclusivament al Conseller. S'eliminen els Consells d'Obrers i Soldats i Comitès de tots els cossos o organismes d'Ordre Públic. Es prohibeix als funcionaris, guàrdies, classes, oficials o caps el pertànyer a cap organització política o sindical. I, finalment, com a coronament es proposa el restabliment de la censura "per a tots els impressos, publicacions i premsa diària i setmanal".

Cada una d'aquestes reformes és un atemptat a la classe treballadora, a les conquestes de la revolució i una garantia per a l'ordre burgès que es preté restablir. El Conseller té tots els ressorts de l'Ordre Públic a les seves mans; a les localitats, la classe obrera (Segueix a la pàgina 2)

Actes de propaganda del P.O.U.M. per als dies 28 de febrer i 1er. de març a les comarques gironines.

Dia 28 de febrer

ANGLÈS.—A les 10 i mitja del matí

Miting

ORADORS: Lluís Coromines.
Miquel Gaiolà.
Julià G. Gorkin.**OSOR.**—A les 2 i mitja de la tarda

Miting

ORADORS: Lluís Coromines.
Miquel Gaiolà.
Julià G. Gorkin.**CASTELL D'ARO.**—A les 3 i mitja de la tarda

Miting

ORADORS: Antònia Adroher.
Pius Guiral.
Joan Quer.

Dia 1er. de març

TORROELLA DE MONTGRÍ.—A les 9 de la nit

Miting

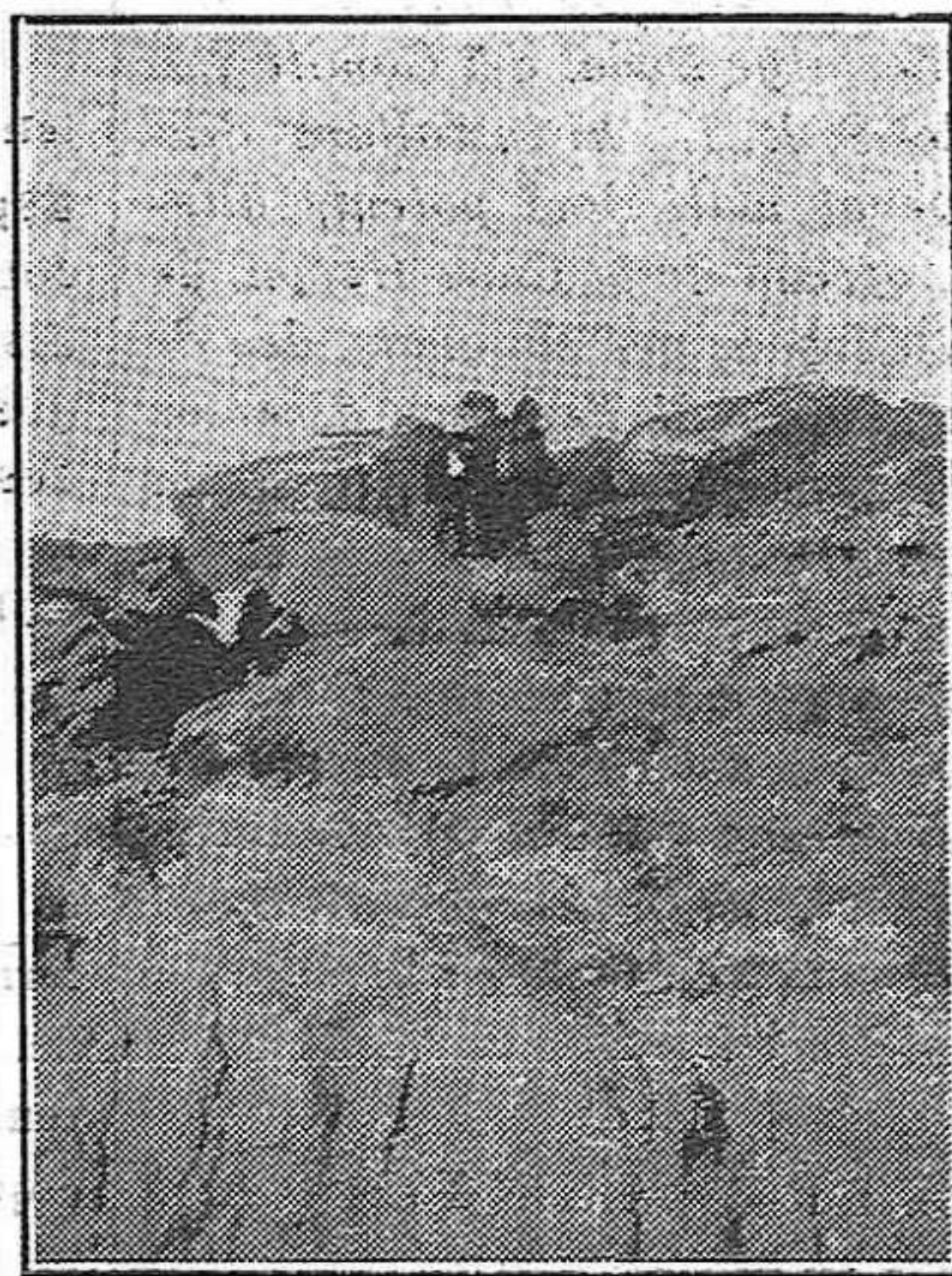
ORADORS: Miquel Martí.
Wilebaldo Solano.
Jordi Arquer.

Milicians gironins a la Divisió Lenin

Darrera el rocatge, amant, fusell a la cara, el milicià vigila, amb singular atenció el moviment de l'enemic.

Sap prou bé el rol importantíssim que desempeña. I la causa suprema que defensa.

Pel triomf del Socialisme!

Fulletó de L'Espurna 24 - El Taló de Ferro

mines, els ferrocarrils, les fàbriques, les banques, els magatzems. La revolució és això. És una cosa eminentment perillosa i em fa por que la matança no sigui encara més gran del que imaginem. Però, com deia abans, ningú avui no és completament lliure. Tots estem agafats en els engranatges de la màquina industrial. Vós mateixa us heu adonat que hi esteu agafada i que els homes amb els quals heu parlat ho estan igualment. Interrogueu-ne d'altres: aneu a veure el coronel Ingram; perseguiu els reporters que han impedit que el cas Jackson sortís als diaris, i els directores i tot d'aquests diaris. Descobrireu que tots són esclaus de la màquina.

Més endavant, en el curs de la conversa, vaig posar-li una senzilla pregunta referent als perills d'accident que corrien els obrers, i em va afavorir amb una veritable conferència curulla de dades estadístiques.

—Això està en tots els llibres, digué. S'han fet comparacions de xifres i està completament demostrat que els accidents, relativament rars durant les primeres hores del matí es multipliquen amb una progressió creixent a mida que els treballadors es fadiguen i perden llur activitat muscular i mental. Potser ignoreu que el vostre pare té tres vegades més de probabilitat de conservar la vida i els seus membres intactes que un obrer. Les companyies d'assegurança (1), però, ho saben. Exigiran quatre dòllars i escalf de prima anual per a ell mentre que a un manobre n'hi demanaríeu quinze.

—Y vós? vaig interrogar-lo. I en posar-li aquesta pregunta em vaig donar compte

(1) En aquesta lluita perpètua entre ferres, ningú, però, que fos, no estava mai segur del seu pervindre. És pel interès del ben estar de la família llur que els homes inventaven les assegurances. Aquest sistema que el nostre temps era clarivident sembla absurd i còmic, representava llavors una cosa molt seria. El més ròcant és que els cabells de les companyies d'assegurances, amb freqüència eren pilats i dilapidats pels personatges encarregats d'administrar-los.

que em movia una especial inquietud per a ell.

—Oh! jo, respongué negligentment, com a revolucionari, corro aproximadament vuit riscs per un de cada obrer, d'ésser mort o ferit. Als químics experts que manipulen explosius, les companyies d'assegurances els prenen vuit vegades més que a un obrer. Jo crec que no n'hi hauria cap que em volgués fer una assegurança. Perquè m'ho heu preguntat això?

Els meus ulls parpellejaren i vaig sentir que els colors em venien a la cara, no perquè ell hagués sorprès la meua inquietud sinó perquè m'havia sorprès a mi mateixa.

Just en aquest moment arribà el meu pare i es preparà per a anar-se'n amb mi. L'Ernest va retornar-li uns llibres que li tenia manllevats, i va anar-se'n primer. Ja era a la porta que es girà per a dir-me:

—Oh! a propòsit, ja que esteu arruïnant la vostra tranquil·litat d'esperit mentre jo faig el mateix amb el bisbe, podríeu anar a veure les senyores Wickson o Perton-

waithe. Ja sabeu que els marits llurs són els principals accionistes de la filatura. Com la resta de la humanitat, aquestes dones estan lligades a la màquina, lligades; però, de tal manera que es troben al cap d'amunt.

CAPITOL IV

Els esclaus de la màquina

Com més pensava amb el braç de Jackson més em sentia trasbalsada. Em trobava en front de quelcom de coneret; per primera vegada veia el que és la vida. Els meus anys de joventut passats a la Universitat, la instrucció i l'educació que hi havia rebut eren coses que quedaven al marge de la vida real. No havia après altra cosa que teories sobre l'existència i la societat, que fan molt bonic sobre el paper; només ara veia la vida tal qual és. El braç de Jackson era un fet vivent i les paraules de Jackson ressonaven en la meua consciència: «Es un fet, camarada, un fet irrefusable».